

трупало доста имотъ; но сърдце-то и чувство-то ми си остава неизмѣнно. (смотръва Марійнѣ-тѣ смѣтнѣ и утишва свое-то распаленіе) Опростете Маріе, че ви споменахъ таково нѣщо, то си никакъ немаше тука мѣсто-то. Азъ, като ви видѣхъ, ся развеселихъ сѣщо като нѣкой старецъ, кой-то като види другара на младостъ-тѣ си, ся нѣкакси подмлажда. — Ахъ! не е чудно Маріе, че ваше-то лѹбезно лице е направило та да ми истекътъ осамъ-тѣ години като единъ сѣнъ, и че сега ся подсѣщамъ на онова мѣгновение, кога-то сте ми послѣденъ пѣтъ пружили рѣкъ. — Сѣщамъ ся, че и тогава, както и сега, сѣ были блѣди, ваши-тѣ образи — и тогава, както и сега, сѣ были очи-тѣ ви пълни съ слѣзы. —

Маріа. Азъ съмъ вы молила и тогава, както и сега, да мя сѣжалите.

Лѹбко. Азъ съмъ избѣгвалъ осемъ години ваше-то сѣбиране. Днешно-то желаніе на вашыя сѣпругъ мя доводи при васъ. — Ахъ! Маріе, да е да знаете, на що е искалъ сѣпругъ-тѣ ви да мя опрѣдѣли — не! — искуситель-тѣ никога неможе да ся скрие: въ таково примамливо лице.

Маріа. (твърдѣ смѣтена) Що? азъ не ся надѣхъ — че мѣжъ ми — че една рѣдка неразсѣждность, коѣ-то ми е изявилъ — — Вый мълчите Лѹбко?

Лѹбко. Сега видѣ че той е постоянствувалъ на думѣ-тѣ си.

Маріа. Да ли наистина вый быхте . . . ?

Лѹбко. Чудѣхъ му ся на ума.

Маріа. Азъ ся надѣхъ, че вый сте го упѣтили на добро.

Лѹбко. Ахъ Маріе!

Маріа. Това въздышаніе — това жаловито